

Rose Woods

Ne szólj szám

Rose Woods

Ne szólj szám

novella

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

PDF ISBN 978-963-387-278-9

adamo books kiadó

Ne szólj szám

romantikus novella

írta: Rose Woods
Berkesné Zombor Anikó
2010.

Kya bepakolta a könyveit a táskájába, és hazaindult a könyvtárból. Jócskán besötétedett már, de ez csak akkor tűnt fel neki, mikor kilépett a hatalmas, kétszárnyas tömörfa ajtón. Addig annyira belemerült az olvasásba, hogy az idő múlását észre sem vette.

Remek – gondolta. – Megint kapok egy letolást.

Persze pontosan tudta, az apja miért haragszik, ha sötétedés után egyedül járkal.

De hát, az ég szerelmére! Az ő kisvárosuk nem egy veszélyes hely. A legutolsó rendőrségi eset az volt, mikor Robby McPhee elütötte az öreg Jones néni kutyáját. Az is csak azért lett hivatalos ügy, mert az idős asszony ragaszkodott az eljáráshoz, amely persze végül megállapította, hogy szegény állat a kortól félig vakon és egészen süketen maga sétált ki Robby kocsija elé, aki már nem tudott időben megállni.

Ezek után vajmi kevés esélyt látott arra, hogy apja félelmeinek megfelelően veszélyben legyen a biztonsága. Viszont nem szeretett vitatkozni az apjával, ezért inkább igyekezett minél inkább elkerülni minden ehhez, vagyis a vitához vezető lehetőséget.

A nézeteltérésekből egyébként is több jutott ki neki, mint amennyire vágyott volna. Sajnos édesanyja ugyancsak heves természetét örökölte, ezért előbb beszélt, és csak utána gondolkodott. Ha pedig úgy érezte, hogy őt vagy valamelyik hozzá közel álló személyt sérelem ért, akkor különösen szenvedélyesen tudott érvelni. Soha nem tudta befogni a száját, amit később rendszerint megbánt. A tévedhetetlenség ugyanis nem társult szokimondó természetéhez. Mint ahogy az extra vastag bőr sem, amiről lepergett volna minden sértés és negatív vélemény, amiből legalább annyi jutott osztályrészéül, mint veszekedésből.

Osztálytársai, sőt még a barátai és a családja is hajlamos volt szenvedélyes természete miatt azt gondolni, hogy a kőkemény külső hasonlóan kemény belsőt is takar. Volt, aki tartott tőle, volt, aki csak szimplán nem kedvelte emiatt.

Hallgatta saját léptei visszhangját, miközben végigsietett a járdán. A házuk már nem volt messze. Körbenézett az utcán. A helyet úgy ismerte, mint a tenyerét. A takaros kis házakat, a zsebkendőnyi, ám tökéletesen rendben tartott kertekkel, az út mellett vagy a felhajtókon parkoló autókat, a hatalmas fákat, amik a járda fölé magasodtak. Egész eddigi életét itt töltötte. Nem csoda hát, ha minden ennyire az eszébe vésődött. Még az is, hogy melyik kiskapu nyikorog, mikor kinyitják. Ugyanilyen jól ismerte az itt lakókat családotul, háziállatostul együtt. Őt is pontosan ugyanilyen jól ismerte mindenki. Vagy legalábbis azt hitték, ismerik. Azzal minden esetre tökéletesen tisztában voltak, hogy milyen könnyen felkapja a vizet.

A csudába – futott át az agyán. – Nem örökölhette volna inkább anyja szépségét? Vagy a tehetségét? Miért pont a hevessége jutott neki. Ha külsőleg jobban hasonlítana rá, amellet, hogy csodaszép lenne – akárcsak ő volt –, a tükörbe nézve, mindennap az anyja jutna eszébe. Nem lenne szüksége rá, hogy minduntalan előszedje a rongyosra forgatott fényképalbumot attól való félelmében, hogy tíz évvel az autóbaleset után elfelejti a számára oly drága lény arcvonásait.

Ám, ha jobban bele gondolt, talán mégsem volt baj, hogy nem az anyja vonásait örökölte. Talán az apja rá sem tudna nézni, ha úgy lenne.

A gondolatait félbeszakította egy hang, amit már hallott egy ideje, de csak most tudott beazonosítani.